

Promocija publikacije "Beskućnici" [Republičkog zavoda za statistiku](#)

SPIKER: A, u medija centru u ovom trenutku u toku je promocija publikacije „Beskućnici“ [Republičkog zavoda za statistiku](#), koja je bazirana na rezultatima popisa stanovništva. Više detalja o ovoj publikaciji dobićemo od kolegice Marine Bajić. Dobar dan.

MARINA BAJIĆ, (reporter): Dobar dan, danas je Svetski dan beskućnika, i to je razlog zbog čega je autorska studija „Beskućnici“ Mirjane Bobić, koja je inače profesorka sociologije na Filozofskom fakultetu u Beogradu odlučila da danas u Medija centru predstavi svoju studiju. Kaže da je imala dva cilja glavna na umu, a to je da se zaista ukaže potencijalnim čitaocima na to kako žive beskućnici, i kako su dospeli uopšte do toga da budu beskućnici i kako izgleda njihova svakodnevnica. A, druga, drugi cilj jeste da se ukaže na to koliko ne samo da ne postoji nikakva društvena solidarnost i razumevanje prema takvoj grupi ljudi, već da ni država ne pokazuje dovoljno odgovornosti. Doktorka Bobić kaže da je u Srbiji evidentirano oko 18.000 beskućnika, ali da ih zapravo ima daleko više od toga. Bez doma, kaže, ne ostaju samo oni koje je ekonomska kriza dovela do siromaštva, već i stariji sugrađani koji nemaju para za dom, a s druge strane, o njima ili nema ili neće niko da brine. Ipak, među beskućnicima je daleko više sredovečnih radnika propalih društvenih i javnih preduzeća koji su ostali bez posla, drugi nisu našli, vremenom su ih porodice ostavile, oni se često i propiju, zbog neurednog života postaju, jednostavno su lošeg zdravstvenog stanja, i nemaju kome da se obrate za pomoć. Jedan od problema jeste što ti ljudi često ostaju bez dokumenata, uskraćeni su im zbog toga različiti vidovi zaštite. Prihvatišta koja postoje pružaju samo privremenu pomoć, dakle tu mogu da se okupaju, presvuku i da ručaju. Ali, kako kaže doktorka Bobić, one prave poluge moći koje bi zaista mogle da reše njihove probleme, a to su lokalne samouprave, nekako to ili ne čine u dovoljnoj meri, sve se, kaže, svodi na to, na dobru volju, na, na ... raspoložu. Kako je objasnila, da bi beskućnici dobili odgovarajuću pomoć trebalo bi da postoji ne samo veća svest nego da se formiraju zaista ozbiljni mobilni timovi koji bi ih redovno obilazili i upućivali na adrese, dakle, po prioritetima koje su im potrebne. Takva, tako nešto u Srbiji, kaže, za sada je u povelju, i uglavnom se svodi na aktivnosti nevladinih organizacija i na humanost građana. Zaključak autorke je da prosečan beskućnik u Srbiji je muškarac koji ima između 51 i 65 godina, nikad nije bio u braku, ima najviše osam razreda škole, bez posla je minimum pet godina, zdravstveno je lošeg stanja, najčešće ima i mentalne probleme. Za kraj, evo samo da kažem još da je doktorka Bobić rekla da nije, dakle, problem samo što su ti ljudi stigmatizovani, što su društveno potpuno marginalizovani, nego da za sada društvena, država ne pokazuje da je spremna da ih, da socijalno bude odgovorna prema njima.

SPIKER: Hvala. Bila je ovo kolegica Marina Bajić.